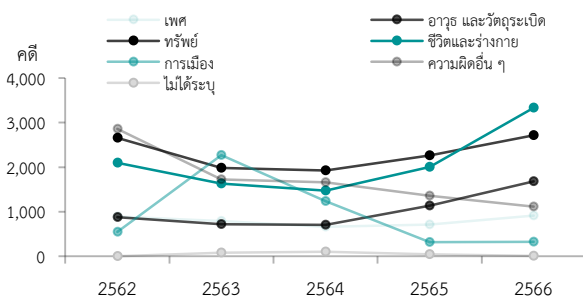

การกระทำผิดของเด็ก (Juvenile Delinquency) : เจาะเหตุการณ์เพื่อป้องกันความรุนแรง

การใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มเป็นการก่ออาชญากรรมมากขึ้น ซึ่งหลายกรณีนำไปสู่ความสูญเสียที่กระทบสังคมในวงกว้าง อย่างไรก็ตาม การแก้ปัญหาไม่อาจจัดการได้โดยรัฐ หรือลงโทษที่ตัวเด็กเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เนื่องจากสาเหตุที่เด็กก่อความรุนแรงเชื่อมโยงกับปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม จึงเป็นประเด็นสำคัญที่สังคมต้องร่วมกันป้องกันเหตุของความรุนแรงควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายที่เหมาะสมมากขึ้น

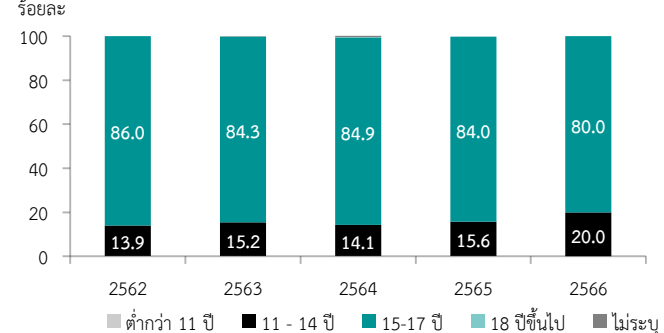
การพัฒนาอย่างรวดเร็วของโลกโซเชียลมีเดียทำให้การส่งผ่านข้อมูลทำได้โดยง่ายโดยเฉพาะภาพความรุนแรงและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ที่มีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นช่วงวัยที่อยากรู้อยากลอง และอาจนำไปสู่การบ่มเพาะระบบความคิดที่ไม่ปกติ การเลียนแบบพฤติกรรมรุนแรง กระทั่งนำไปสู่แนวโน้มการก่ออาชญากรรมมากขึ้น เช่น การกราดยิงฝูงชน การทำร้ายบุคคลอื่นด้วยอาวุธอย่างโหดร้าย หลายกรณีนำไปสู่ความสูญเสียที่กระทบสังคมในวงกว้าง จากข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เด็กและเยาวชนก่อคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากถึง 3,330 คดี เพิ่มขึ้นจากปี 2562 ที่มีเพียง 2,098 คดี อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนใช้อาวุธก่อความรุนแรงเพิ่มขึ้นด้วย สะท้อนจากคดีเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิดที่เพิ่มขึ้นจาก 876 คดี ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 เป็น 1,683 คดี ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยเมื่อแบ่งผู้กระทำความผิดตามช่วงอายุ²⁷ จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่มีอายุ 15 – 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 80 ขณะที่ร้อยละ 20 เป็นผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กอายุ 11 – 14 ปี และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แผนภาพ 22 คดีอาญา จำแนกตามฐานความผิดหลัก
ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 - 2566

หมายเหตุ : ไม่รวมความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

แผนภาพ 23 สัดส่วนช่วงอายุขณะกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 - 2566

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

การที่อาชญากรรมของเด็กและเยาวชนมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง อาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย โดยอาจแบ่งสาเหตุ/ปัจจัยออกเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

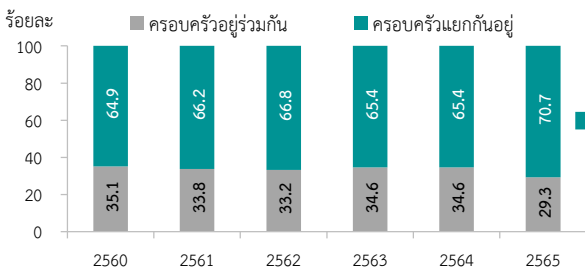
1. ปัญหาความเปราะบางของสถาบันครอบครัว

1.1 การไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่และแม่ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 มีสัดส่วนมากถึง

²⁷ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กำหนดให้ “เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์ และ “เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

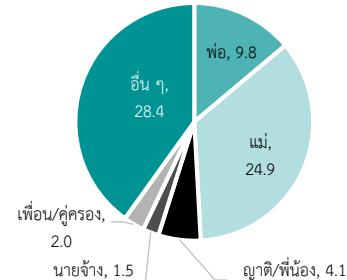
ร้อยละ 70.7 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่ที่ร้อยละ 28.4 รองลงมา เป็นอาศัยอยู่กับแม่ ร้อยละ 24.9 ทั้งที่ความสัมพันธ์ที่ดีของคนในครอบครัวจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ และสังคมของเด็กให้มีความสมบูรณ์ ซึ่งจะเป็กรากฐานบุคลิกภาพ และพฤติกรรมโดยรวมของเด็กต่อไปในอนาคต ดังนั้น การที่เด็กไม่ได้อยู่กับพ่อแม่จึงมีความเสี่ยงสูงที่จะประสบปัญหาด้านการเรียนรู้และพฤติกรรม อาทิ การมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรม²⁸

แผนภาพ 24 สัดส่วนของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีทั่วประเทศ จำแนกตามลักษณะการอยู่อาศัย ปีงบประมาณ พ.ศ. 2565

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

แผนภาพ 25 สัดส่วนเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 (ร้อยละ)

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1.2 **วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม** โดยเฉพาะการลงโทษ/สั่งสอนโดยใช้ความรุนแรงเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมก้าวร้าว สะท้อนจากข้อมูลการสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย ปี 2565 ที่พบว่า กว่าร้อยละ 53.8 ของเด็กอายุ 1 – 14 ปี ได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้ดูแล ด้วยการลงโทษทางร่างกาย และ/หรือใช้ความรุนแรงทางด้านจิตใจ ทั้งการเขย่าหรือกระชากตัว การตีหรือตบที่หน้า ศีรษะ หรือหู การตีด้วยสิ่งของ เช่น เข็มขัด ไม้เรียว เป็นต้น ตลอดจนการตะคอก ตวาด หรือการด่าเด็กกว่าโง่ ซึ่งการลงโทษในลักษณะดังกล่าว จะทำให้เด็กเกิดบาดแผลทางจิตใจ (Trauma) รู้สึกขาดเสรีภาพในการแสดงออก ซึ่งจะกระตุ้นให้เด็กต่อต้านและท้าทายที่สุดอาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมรุนแรงและก่ออาชญากรรมได้²⁹

2. ปัญหาสังคมเพื่อนที่ไม่ดี

2.1 **ความต้องการการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน** เป็นปัจจัยสำคัญหนึ่งที่น่าไปสู่การก่อความรุนแรงในเด็ก เนื่องจากสังคมเพื่อนจะมีความใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบพฤติกรรม ค่านิยม และชุดความคิด รองจากสถาบันครอบครัว หากเด็กและเยาวชนเลือกคบเพื่อนที่พฤติกรรมไม่ดี มีแนวโน้มที่จะถูกชักจูงและมีพฤติกรรมที่ไม่ดี เพื่อให้ได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน สะท้อนได้จาก ข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน³⁰ พบว่า ปัจจัยด้านเพื่อนและคนใกล้ชิดส่งผลให้เด็กกระทำความผิด โดยเฉพาะความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดและความผิดที่เกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด ซึ่งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่วที่กระทำความผิดมักมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี อาทิ หนีเรียน เทียวกลางคืน ดื่มสุรา เกี่ยวข้องกับอบายมุข/สิ่งผิดกฎหมาย

2.2 **การถูกบูลลี่ (Bully)** นับเป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรง จากการสำรวจของเครือข่ายนักกฎหมายเพื่อเด็กและเยาวชน ปี 2563 พบว่า ผลกระทบจากการถูกบูลลี่ส่งผลให้เด็กกว่าร้อยละ 42.9 คิดได้ตอบหรือต้องการเอาคืน สอดคล้องกับข้อมูลของ Ditch the Label ที่ได้ทำการสำรวจการบูลลี่ในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยของสหราชอาณาจักร ในปี 2016 ที่พบว่า คนที่เคยเจอประสบการณ์การถูกกลั่นแกล้งมาก่อน มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมกลั่นแกล้งคนอื่นต่อ

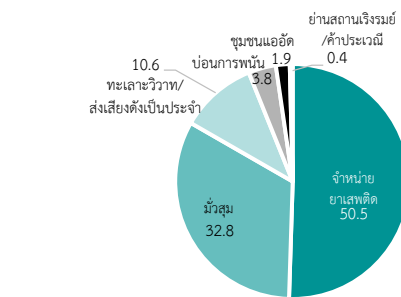
²⁸ Waite, L.J. (1995) กล่าวถึงใน The Role of Family in Dealing with Juvenile Delinquency, 2019.

²⁹ Rosemary Kakonzi Mwangangi (2019), The Role of Family in Dealing with Juvenile Delinquency.

³⁰ ข้อมูลเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดครั้งแรกในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 – 2563, รายงานโครงการการพยากรณ์พฤติกรรมเสี่ยงกระทำผิดจากข้อมูลปฐมนิเทศจำนวนมาก (Big Data) เพื่อมาตรการควบคุมการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

3. **ปัญหาในชุมชนที่อยู่อาศัย** อีกหนึ่งจุดบ่มเพาะที่ทำให้เด็กก่อความรุนแรงจากการซึมซับสภาพแวดล้อมของสังคมที่ตนอยู่อาศัย หล่อหลอมให้เด็กกลายเป็นภาพสะท้อนของชุมชนนั้น ๆ ทั้งนี้ จากข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในช่วงเดือนตุลาคม 2563 - มีนาคม 2564 พบว่า ร้อยละ 79.1 ของเด็กและเยาวชนที่ก่ออาชญากรรมอาศัยในแหล่งชุมชนที่มีปัญหา โดยอยู่ในแหล่งที่มีการซื้อขายยาเสพติดและมั่วสุมมากถึงร้อยละ 50.5 อยู่ในแหล่งมั่วสุมร้อยละ 32.8 แหล่งที่มีการทะเลาะวิวาทส่งเสียงดังเป็นประจำที่ร้อยละ 10.6 เป็นต้น จึงมีความเสี่ยงที่เด็กและเยาวชนจะเลียนแบบพฤติกรรมไม่เหมาะสมจากสภาพแวดล้อมดังกล่าว

แผนภาพ 26 สัดส่วนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำแนกตามแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีปัญหา ในช่วงเดือนตุลาคม 2563 - เดือนมีนาคม 2564 (ร้อยละ)

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

4. **ปัญหาการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย** เด็กและเยาวชนไทยได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการเข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง อาทิ การใช้สังคมออนไลน์ในการนัดรวมตัวหรือวางแผนทำสิ่งผิดกฎหมายร่วมกัน การเสพสื่อเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น คลิปวีรียาเสพติด กัญชา และบุหรี่ไฟฟ้า เป็นต้น ตลอดจนการเล่นเกมที่มีเนื้อหารุนแรง เนื่องจากเด็กยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับสื่อได้เท่าที่ควร จึงอาจทำให้เด็กซึมซับความรุนแรงไปโดยไม่รู้ตัวและเกิดพฤติกรรมเลียนแบบตามมาได้ จากข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่ได้วิเคราะห์พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของเด็กที่เคยก่ออาชญากรรม พบว่า เกิดจากการเสพสื่อที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมโดยเฉพาะสื่อบนสังคมออนไลน์ โดยเนื้อหาประเภทรถซิ่งและแต่งรถ มีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 82.6 ประเภทการทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย อาทิ ทุ่มตบกัน ยกพวกตีกัน ร้อยละ 65.9 ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบเนื้อหาที่เสพสูงถึงร้อยละ 57.6

5. **ปัญหาทางจิตเวช หรือการใช้ยาเสพติด** โดยพฤติกรรมความรุนแรงบางประเภทมีสาเหตุมาจากอาการทางจิตเวชได้³¹ อาทิ โรคบุคลิกภาพแปรปรวน (Personality Disorder) โรคพฤติกรรมเกร (Conduct Disorder) โรคไซโคพาท (Psychopaths) ซึ่งหากไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่างถูกต้องและต่อเนื่องอาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมรุนแรงมากขึ้นได้ โดยสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เป็นโรคจิตเวช คือ การใช้ยาเสพติด จากข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้สำรวจปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมในปี 2559 - 2563 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ก่อคดีความรุนแรงเกี่ยวกับเพศ และอาวุธและวัตถุระเบิดกว่าร้อยละ 83.1 และร้อยละ 85.3 เคยกระทำความผิดในโรงเรียนเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด เครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่

จากปัจจัยที่ส่งผลต่อการก่อความรุนแรงโดยเด็กและเยาวชน การแก้ปัญหาจึงไม่สามารถแก้ได้โดยการดำเนินการของรัฐ หรือการลงโทษที่ตัวเด็กเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เนื่องจากสาเหตุที่เด็กก่อความรุนแรงเชื่อมโยงกับหลายปัจจัยไม่เฉพาะตัวเด็กหรือภาครัฐ จึงเป็นหน้าที่ของคนในสังคมที่ต้องร่วมกันป้องกันและรับมือปัญหาการก่อความรุนแรงโดยเด็กและเยาวชน โดยอาจจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับประเด็นดังต่อไปนี้

1. **ความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม** โดยเฉพาะ 1) **สถาบันครอบครัว** ต้องส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนด้วยเหตุผลแทนการใช้ความรุนแรง โดยอาจนำเอาหลักสูตร Parenting for Lifelong Health for Young Children (PLH-YC) ของกรมสุขภาพจิต ที่เน้นเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเด็กให้แก่พ่อแม่และแม่ เช่น การพูดคุยเรื่องความรู้สึก การชมและให้รางวัลเมื่อเด็กประพฤติดี การออกคำสั่งเชิงบวก เป็นต้น ซึ่งจากข้อมูลปี 2562 พบว่า ในช่วง 3 เดือน พ่อแม่กลุ่มที่ได้รับการอบรม มีการใช้ความรุนแรง

³¹ อ.นพ.กานต์ จำรูญโรจน์, 2561, บทความพฤติกรรมความรุนแรง เป็นอาการทางจิตเวชหรือไม่ ?

ลดลงถึงร้อยละ 58 มีการเลี้ยงดูในลักษณะทารุณกรรมและก้าวร้าวลดลงร้อยละ 44 อีกทั้งยังส่งผลให้ปัญหาพฤติกรรมในเด็กลดลงถึงร้อยละ 60 2) **สถาบันการศึกษา** โดยบุคลากรครูต้องใส่ใจและสอดส่องปัญหาการใช้ความรุนแรงของเด็กให้มากขึ้น การสร้าง Sense of Community ในวิชาเรียนสอนอาทิ การให้เด็กทำกิจกรรมร่วมกัน โดยสอดแทรกกระบวนการยับยั้งชั่งใจ การรู้เท่าทันตนเอง และการควบคุมอารมณ์ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีในห้องเรียน และการเสริมสร้างกิจกรรมที่ทำให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเอง อาทิ ประเทศเดนมาร์กที่ได้มีการนำกระบวนการนี้ไปปรับใช้ พบว่า ในปี 2018 เด็กที่กลั่นแกล้งผู้อื่นเหลือต่ำกว่าร้อยละ 5 จากร้อยละ 40 ในปี 1998 และ 3) **ชุมชน** โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในการสร้างชุมชนปลอดภัย ตัวอย่างเช่น โครงการ Neighborhood Police Post (NPP) ของสิงคโปร์ที่ประสบความสำเร็จในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม โดยจัดให้มีศูนย์บริการตำรวจชุมชนแบบจุดเดียว ซึ่งเป็นรูปแบบของศูนย์ตำรวจชุมชนในละแวกพื้นที่ที่เน้นการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ชุมชนและจัดการสภาพแวดล้อมชุมชนให้มีความปลอดภัย นอกจากนี้ ควรมีการจัดกิจกรรมภายในชุมชนเพิ่มสัมพันธที่ต่อกันของคนในชุมชนผ่านกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ เช่น การแข่งขันกีฬา โครงการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ หรือจิตอาสา เป็นต้น

2. **ความครอบคลุมและต่อเนื่องในการคัดกรองสุขภาพจิตในเด็กและเยาวชน** สถานศึกษาในสังกัด สพฐ. ใช้ระบบสุขภาพจิตโรงเรียนวิถีใหม่ (School Health HERO) ในการประเมินความเสี่ยงด้านสุขภาพจิตของนักเรียน โดยในปีการศึกษา 2565 มีโรงเรียนที่ใช้ระบบ School Health HERO จำนวนกว่า 2.9 หมื่นโรงเรียน เพิ่มขึ้นจากปีการศึกษา 2564 ถึงร้อยละ 69.0 ส่งผลให้เด็กนักเรียนกว่า 9.2 แสนคน ได้รับการประเมินสุขภาพจิต ตลอดจนได้รับการดูแลและส่งต่อการรักษาได้อย่างทันทั่วถึงมากขึ้น ดังนั้น เพื่อให้ป้องกันปัญหาสุขภาพจิตและพฤติกรรมเสี่ยงให้มีความทั่วถึงมากขึ้น อาจจำเป็นต้องมีการขยายผลการดำเนินโครงการให้มีความต่อเนื่องและครอบคลุมโรงเรียนในสังกัดอื่น ๆ รวมไปถึงกลุ่มเด็กและเยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา ซึ่งเป็นอีกกลุ่มที่มีความเสี่ยงในการก่อความรุนแรง

3. **การเสริมทักษะการรู้เท่าทันสื่อให้กับเด็กและเยาวชน รวมถึงการสร้างตระหนักรู้ให้กับผู้ปกครองและสังคมในการเฝ้าระวังสื่อที่มีผลกระทบต่อเด็ก** โดยพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ หน่วยงานที่คุ้มครองดูแลเด็กและเยาวชน ตลอดจนผู้ผลิตสื่อ จำเป็นต้องให้ความรู้และเสริมทักษะการวิเคราะห์สื่อให้กับเด็ก รวมทั้งเฝ้าระวังสื่อที่ไม่เหมาะสมบนโลกออนไลน์ไม่ให้ถูกผลิตซ้ำจนเกิดอันตรายต่อเด็กและเยาวชน

ทั้งนี้ การพิจารณาความผิดของเด็กในบางประเทศมีการให้ความสำคัญกับลักษณะวิธีการกระทำความผิดที่มีความรุนแรงโหดร้ายและระดับความเสียหายประกอบการพิจารณาด้วย อาทิ จีน สิงคโปร์ และมลรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา ที่หากเด็กและเยาวชนกระทำความผิดด้วยเจตนาและวิธีการที่ทารุณโหดร้าย ศาลสามารถส่งโทษทางอาญาหรือพิจารณาให้จำคุกตลอดชีวิตได้

การรับโทษทางอาญาของเด็กและเยาวชนในต่างประเทศ	
จีน	จีนกำหนดให้เด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ไม่ต้องรับโทษทางอาญา ขณะที่ เด็กอายุ 12 – 14 ปี ต้องได้รับโทษทางอาญา หากฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาด้วยวิธีการอันทารุณโหดร้าย หรือทำร้ายผู้อื่นโดยเจตนาด้วยวิธีการอันทารุณโหดร้ายจนนำไปสู่การเสียชีวิตหรือทุพพลภาพร้ายแรง ในทำนองเดียวกัน เด็กและเยาวชนที่อายุ 14 – 16 ปี อาจถูกลงโทษทางอาญาได้ หากจงใจก่ออาชญากรรมร้ายแรง เช่น การฆาตกรรมและการข่มขืน
สิงคโปร์	ผู้กระทำความผิดมีอายุต่ำกว่า 10 ปี จะไม่ถูกตั้งข้อหาอาชญากรรม ขณะที่เด็กอายุ 10 – 12 ปี สามารถมีความผิดทางอาญาได้ โดยการลงโทษขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล ที่พิจารณาพฤติกรรมของเด็กขณะกระทำความผิดเป็นหลัก สำหรับเด็กอายุ 14 - 15 ปี หากกระทำความผิดผู้ปกครองจะต้องร่วมรับผิดชอบในการกระทำของบุตรหลานด้วย โดยเน้นการควบคุม/ปรับพฤติกรรม พื้นฟู ขณะที่เด็กที่อายุ 16 ปีขึ้นไป หากกระทำความผิดอาญาร้ายแรงศาลอาจพิจารณาให้จำคุกตลอดชีวิตได้
สหรัฐอเมริกา	มลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกามีกฎหมายเฉพาะของตนเองและการตัดสินใจขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลในแต่ละมลรัฐ อาทิ มลรัฐมิชิแกน หากเด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี กระทำความผิดจะไม่ถูกลงโทษด้วยการกักขังหรือจำคุก แต่จะให้มีการฝึกอบรม การดูแลในสถาบันดูแลเด็ก/สถานรับเลี้ยงเด็กที่เหมาะสมภายใต้การกำกับดูแลของศาล อย่างไรก็ตาม หากเยาวชนอายุ 15 ปีขึ้นไป มีความประพฤติที่เป็นภัยคุกคามต่อสังคม ศาลสามารถลงโทษให้จำคุกหรือสถานที่คุมขังอันสำหรับผู้ใหญ่ได้ ตลอดจนกำหนดให้ผู้ปกครองต้องร่วมรับผิดชอบด้วย อาทิ กรณีที่เด็กอายุ 15 ปี กราดยิงในโรงเรียนจนทำให้ ผู้เสียชีวิต 4 ราย และบาดเจ็บ 7 คน ในปี 2021 โดยในปี 2023 ศาลตัดสินให้ผู้ก่อเหตุต้องถูกจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่ต้องรอลงอาญา ขณะที่ มารดาของผู้ก่อเหตุ มีความผิดในข้อหาฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาจากการที่ปล่อยให้ออกไปก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน โดยอาจได้รับโทษจำคุกสูงสุด 15 ปี

ที่มา : รวบรวมโดย สศช.